

should include the circumstances associated with the event of a criminal offense (method, place of commitment, time, and other effects.) that prove or disprove the guilt of certain persons and the motives of their actions; relate to the nature and the range of the losses caused by a criminal offense; contribute to the committed offense as well as any other information relevant to the investigation for establishing the truth of the criminal offense.

Key words: *questioning, the victim, the subject of interrogation, investigator, criminal.*

Стаття надійшла 24 листопада 2015 р.

УДК 343.123.12:343.341

Л. Ф. Гула

ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИХ ЗЛОЧИННИХ ГРУП ПРОЦЕСУ ВИЯВЛЕННЯ ТА РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ

Розглянуто основні способи протидії членів організованих злочинних груп правоохоронним органам і заходи щодо її припинення. Здійснено спробу з'ясувати найбільш поширені форми протидії організованих злочинних груп у процесі їх виявлення та організації розслідування вчинення ними злочинів, які характеризуються специфічними прийомами й методами їх приховування, вчинення насильства над представниками правоохоронних органів. Зважено на організовані злочинні групи, які вчиняють злочини загальнокримінального спрямування, у сфері економіки й незаконного обігу наркотичних засобів. Окреслено сучасні тенденції протидії, яка супроводжується збільшенням кількості випадків застосування насильства, зростанням рівня жорсткості в діях злочинців.

Ключові слова: *злочинна група, правоохоронні органи, протидія, способи протидії, заходи припинення.*

Постановка проблеми. Організовані злочинні групи цілеспрямовано розробляють заходи захисту від викриття та притягнення їх до кримінальної відповідальності, застосовуючи власну розвідку та контррозвідку, використовуючи сучасні технічні засоби. Лідери та організатори злочинів загальнокримінальної спрямованості, у сфері економіки та обігу наркотиків з метою уникнення викриття приділяють неабияку увагу одержанню відомостей про діяльність підрозділів ОВС,

чинять активну протидію їм шляхом прямих погроз, підкупу, шантажу. Вони також розробляють спроби схилити працівників зазначених підрозділів до співпраці зі злочинними структурами.

Успіх у подоланні протидії у виявленні й розслідуванні злочинів із боку членів організованих злочинних угруповань залежить насамперед від повноти, достовірності та точності початкової інформації про це, своєчасності та характеру вжитих заходів і багатьох інших факторів, зокрема особистих якостей, здібностей, рівня професіоналізму слідчих і оперативних працівників, які протистоять злочинцям.

Стан дослідження. Проблема подолання злочинної протидії правоохоронним органам постійно перебуває у центрі уваги як зарубіжних, так і вітчизняних учених. Зокрема, за кордоном питанням протидії присвячені роботи О. П. Александрова, А. Р. Андрєєва, І. А. Бобрикова, О. Г. Гетьманова, В. В. Дементьєва, С. М. Іванова, В. М. Карагодіна, І. А. Клімова, Л. В. Лівшиця, Р. Г. Мартиненка, А. С. Маслова, І. В. Нецкіна, І. А. Ніколайчука, А. М. Петрова, Б. В. Трощинського, О. Л. Стуліна, В. В. Трухачова, В. І. Фондєєва, О. Ю. Федоренко, В. С. Фельдлюма, С. С. Чегодаєва, М. В. Щеголаєва та ін.

В Україні проблеми подолання злочинної протидії правоохоронним органам є предметом дослідження у працях О. В. Бауліна, В. П. Бахіна, П. Д. Біленчука, В. Ф. Бойко, Т. В. Варфоломєєвої, В. І. Галагана, В. І. Гончаренко, М. Н. Губенко, М. В. Джиги, О. Ф. Долженкова, О. Я. Дубинського, В. С. Зеленецького, Н. І. Кліменко, Г. К. Кожевникова, І. П. Козаченка, П. В. Коляди, М. В. Корнієнка, М. В. Косюти, Є. Д. Лук'янчикова, Е. І. Макаренка, В. Т. Малярєнка, О. Р. Михайленка, М. М. Михеєнка, В. В. Молдавана, В. Т. Нора, В. Л. Ортинського, П. П. Пилипчука, Д. П. Письменного, В. М. Рудик, З. Д. Смітєнко, С. М. Стаховського, В. М. Цимбалюк, В. М. Шумського, С. П. Щерби та ін.

Метою статті є розвиток теоретико-методологічних засад, методичних і практичних рекомендацій із подолання протидії організованих злочинних груп правоохоронним органам.

Виклад основних положень. Організовані злочинні групи постійно вдосконалюють свою злочинну тактику вчинення злочинів, створюючи перешкоди для нормальної діяльності правоохоронних органів. Зростання рівня організованої злочинності, зокрема її корисливо-наслідницьких проявів, супроводжується збільшенням кількості випадків застосування організованими злочинними групами насильства у вчиненні злочинів, підвищенням рівня жорстокості в діях злочинців, посиленням консолідації кримінального середовища, протидії

правоохоронним органам, які забезпечують правопорядок і здійснюють боротьбу з організованою злочинністю.

Про це свідчать дані Департаменту інформаційно-аналітичного забезпечення МВС України щодо обліку погроз на стадії досудового слідства із виконання останніми свої службових обов'язків, зареєстровані кримінальні провадження: 2007 р. – 723; 2008 р. – 712; 2009 р. – 727; 2010 р. – 682; 2011 р. – 529; 2012 р. – 305; за 8 м. 2013 р. – 383*.

У широкому розумінні слово «протидія» означає чинити опір, протівитися, випиратися кому-, чому-небудь [1, с. 511]. У вузькому, юридичному розумінні, протидія в кримінальному судочинстві – це спосіб ухилення від відповідальності; це повторюваний у різних і в одних і тих же осіб об'єктивно та суб'єктивно детермінований комплекс взаємозв'язаних вербальних, поведінкових і матеріальних актів, які здійснюються свідомо після вчинення злочину з метою повного або часткового ухилення від відповідальності [2, с. 95]. Як засвідчують результати вивчення наукових джерел, зазначену проблему опрацьовували учені-криміналісти. Особливо плідно у цьому напрямі діяв Г. Гросс, який 1908 р. розробив та опублікував «Настанову для судових слідчих», де міститься спеціальний розділ і здійснена характеристика різноманітних прийомів протидії, що реалізувалися злочинцями під час кримінального судочинства [3, с. 27–63].

На початку радянської епохи ці проблеми доволі активно досліджував І. М. Якимов [4]. У подальшому до вирішення завдань, обумовлених протидією злочинців, долучились і фахівці з інших галузей науки та практики, насамперед учені-процесуалісти, а останнім часом – науковці з інших галузей правової науки. Не залишались осторонь цієї тематики і суб'єкти нормотворчої діяльності. Зокрема, в історичному контексті вирізняється Наказ поліції про порядок першочергового дослідження злочинів і проступків 1860 р., у п. 36 якого було зазначено: «Якщо обвинувачений відмовляється від дачі підписки про явку до слідчого і суду, то про його упертість складається, при двох свідках, протокол, а сам обвинувачений може бути, у випадку потреби, підданий особистому затриманню» [5, с. 76].

Проте, зважаючи на те, що злочинність у XXI столітті зазнала суттєвих якісних і кількісних змін, а саме: «...пошук засобів виживання, задоволення у будь-який спосіб нагальних потреб призвели значну масу населення, передусім молоді, до нехтування правом і законом,

---

* За даними статистики Департаменту інформаційно-аналітичного забезпечення МВС України за 2007–2013 рр. – К.: МВС України, 2014. – 36 с.

протиправної поведінки та злочинних проявів» [6, с. 5], змінились і підходи вчених до визначення змісту поняття «протидія кримінальному судочинству». Окрім того, як із цього приводу зауважив К. В. Муравйов, попередження ухилення громадян, які притягаються до кримінальної відповідальності, від дізнання, слідства, суду, відбування покарання і виконання певних обов'язків є одним із найважливіших напрямів розшукової роботи органів внутрішніх справ [7, с. 68].

Зміст цієї діяльності вчений пов'язує зі здійсненням системи заходів процесуального, оперативно-розшукового, адміністративно-правового, виховного і режимного характеру, тобто протидію осіб із метою ухилення від кримінального судочинства він розглядає через зазначені форми й види суспільних відносин.

Р. Ю. Савонюк сутність цієї проблеми висвітлив так: «Виникає питання, що це – криміналізація суспільства перехідного періоду чи спроба таким шляхом вийти з того становища, в якому воно знаходиться зараз; грубе порушення чинного закону, чи недовіра самих законів; невміння чи неможливість працювати на основі закону тими, хто наділений правом його застосувати?» [8, с. 65].

Отже, протидію уявляють по-різному.

П. А. Муравйов і М. І. Митрохін, із точки зору змісту оперативно-розшукової діяльності (ОРД), під протидією розуміють «...таку діяльність організованих злочинних структур, яка спрямована на нейтралізацію діяльності цих органів та їх дискредитацію шляхом використання протиріч, що виникли у суспільстві, прогалин існуючого законодавства, недоліків у діяльності правоохоронних органів» [9, с. 17]. За такого підходу, як зауважив І. П. Козаченко, «...функціонування оперативних підрозділів, зміст державно-правових завдань, які перед ними ставляться, потрібно розглядати на рівні оперативно-розшукової політики, котра є складовою кримінальної та кримінально-процесуальної політики у державі» [10, с. 156]. Окрім того, у контексті з'ясування змісту терміна «протидія», як вважає В. Л. Ортинський, для оперативно-розшукової діяльності доволі важливим елементом є правозастосовна діяльність, яка «...трансформується у реалізацію правоохоронними органами своїх повноважень у сфері протидії злочинності засобами ОРД...» [11, с. 260].

В. М. Антонов, В. П. Кувалдін і В. І. Попов під протидією розглядають «...реакцію кримінального середовища на охоронну діяльність держави з широким використанням різних механізмів, які забезпечують безпеку злочинних структур від правосуддя» [12, с. 4]. Така протидія – це складний комплекс різнобічних прийомів, хитрощів та ін. злочинців, які перешкоджають ефективному запобіганню,

виявленню, розслідуванню та судовому розгляду вчинених ними злочинів і сприяють максимальному пом'якшенню покарання.

Аналогічну позицію з цього питання обстоюють І. А. Климов і Г. К. Синілов, які переконані, що протидія кримінального середовища – це «...навмисне вчинення проступків, поведінка і дії, спрямовані на перешкодження здійсненню спеціального контролю над нею, ефективному виконанню завдань правоохоронної функції держави з метою ухилення від відповідальності винуватих осіб за вчинене, або пом'якшення відповідальності» [13, с. 22].

Р. С. Белкін вважає, що протидія передбачає навмисну діяльність з метою перешкодження вирішенню завдань розслідування, в результаті – встановлення істини у кримінальній справі [14, с. 129]. Тобто, фактично, учений в основі протидії розглядає свідомі вчинки осіб, які пов'язані з їх ухиленням від кримінальної відповідальності.

Б. В. Щур зазначає, що найчастіше ОЗГ використовуються ЗМІ для дискредитації працівників правоохоронних органів [15, с. 810].

Так, В. М. Карагодін визначає протидію як навмисну дію (систему дій), спрямовану на перешкоду виконанню завдань попереднього розслідування та встановлення об'єктивної істини у кримінальній справі. Тут проявився предметний підхід до визначення протидії, обмежений об'єктом і суб'єктами його застосування. Насправді це соціальне явище охоплює своїм впливом не тільки досудове та судове слідство, але й більш ранню стадію, створює перешкоду соціальному контролю, забезпеченню оперативно-розшукової функції боротьби зі злочинністю [16, с. 78].

Варто зазначити, що впродовж майже сорока років у юридичній літературі тривають суперечки щодо розуміння вказаних термінів і співвідносних із ними понять.

Прийоми, методи і засоби протидії правоохоронним органам організованих злочинних груп можна поділити на дві групи. Перша із зазначених груп прийомів, засобів і методів протидії викриттю реалізується їхніми лідерами: а) у процесі формування групи; б) під час власне діяльності; в) у процесі некримінальної частини життєдіяльності організованого чинного формування. Друга група засобів, прийомів і методів протидії викриттю реалізується колективними зусиллями, їхніми лідерами після початку офіційного розслідування. У першому випадку фактично йдеться про захисний механізм ОЗГ від викриття. У другому – про протидію розслідуванню організованої групи як колективного суб'єкта [15, с. 810].

М. В. Корнієнко підкреслює, що за багато років організована злочинність напрацювала гігантський досвід протидії державі та

суспільству, який зростає завдяки матеріальним ресурсам, що налічують сотні мільярдів доларів. В організаційній структурі злочинної діяльності, у формах і методах чимало запозичень із практики тоталітарних регіонів: суворо охороняється (аж до позбавлення життя) таємниця, кругова порука, ієрархія влади, підкуп чиновників, прагнення до влади, створення видимості благопристойності (і навіть пересічності), конспіративність [17, с. 443].

Як засвідчили результати дослідження й аналіз численних літературних джерел, можливості протидії злочинних структур значною мірою сприяють наявність суперечностей і прогалин у правовому регулюванні суспільних відносин, неузгодженості правових норм. Серед факторів правового характеру слід вирізнити невідповідність відомчих нормативних актів змісту й особливостям сучасної організованої злочинності, а також невизначення у Кримінальному та Кримінальному процесуальному кодексах спеціальних заходів боротьби зі злочинними лідерами. Кримінальний контингент аналізує й враховує недоліки законодавства та грамотно використовує їх у своїх інтересах.

Здійснене дослідження та вивчення досвіду роботи правоохоронних органів доводять, що організовані злочинні угруповання з метою протидії владі грамотно використовують дестабілізацію ситуації в країні й окремих регіонах, що природно виникла через політичні, економічні та інші причини і штучно створена за допомогою їхньої прямої участі.

Можна констатувати, що протидія, різноманітна за природою, не може перебувати за межами характеру злочинних акцій, стадій їх здійснення, діяльності, спрямованої на виявлення та розкриття злочинів.

Вивчення досвіду роботи підрозділів (КР, БНОН, ДСБЕЗ, ВБ) ОВС свідчить, що організовані злочинні групи з метою протидії слідству вміло використовують прогалини законодавства. Методи та засоби його протидії законним інститутам влади стали витонченими, а у низці випадків – демонстративними.

З проведеного нами опитування очевидно, що припинення злочинної протидії відбувається так: 45,6% респондентів указують на здійснення заходів з дискредитації членів ОЗГ, 55,4% – на притягнення до кримінальної відповідальності активних учасників злочинної протидії.

Оперативно-розшукове забезпечення нейтралізації протидії злочинних груп може ґрунтуватися на тих же матеріалах оперативної розробки з документування злочинних дій і продовжуватися в межах кримінального провадження, або на матеріалах затриманих

і заарештованих. Утім, проведені дослідження практичної діяльності підрозділів (КР, БНОН, ДСБЕЗ, ВБ) ОВС доводять, що протидія злочинців на стадії досудового розслідування є доволі агресивною і різноманітною, тому обмежуватися одним, навіть ефективним, методом ОРЗ явно недостатньо.

Злочинці, які вчиняють злочини загальнокримінальної спрямованості, вживають заходів із блокування конфіденційного проникнення до їхнього середовища, намагаються використати у своїх цілях витік інформації.

У результаті дослідження встановлено, що в ієрархії протидії членами організованих злочинних груп застосовувались: підкуп, залякування й інший вплив на потерпілих і свідків; установлення нелегальних каналів зв'язків із заарештованими з метою погодження лінії поведінки на слідстві; наймання адвокатів вищої кваліфікації для підслідних; переховування злочинних зв'язків, що залишилися на волі, за межами України; приховування та знищення слідів, знарядь і засобів злочинної діяльності; симуляція захворювань; цілеспрямована дискредитація оперативних працівників; спроби вербування працівників ОВС на компрометуючих матеріалах; спроби підкупу слідчих, прокурорських і судових службовців.

Як підтверджує опитування оперативних працівників ОВС та аналіз думок науковців, найбільш ефективно щодо припинення або нейтралізації протидії організованих злочинних груп на стадії розслідування кримінальних проваджень використовуються:

1) впровадження в організовані злочинні групи співучасників злочинів, які залишилися на волі, а також їхніх корумпованих зв'язків конфідентів (15%);

2) використання негласного апарату для контролю службового та побутового середовища, затриманих і заарештованих злочинців (30%);

3) здійснення адміністративного контролю за учасниками кримінального процесу (10%);

4) застосування оперативно-технічних засобів контролю за поведінкою окремих учасників кримінального процесу з метою документування фактів протидії (55%).

Незважаючи на деякі відмінності, загалом сформувалося єдине уявлення, що під документуванням протидії організованих злочинних груп підрозділами (КР, БНОН, ДСБЕЗ, КЗ, БЗПТЛ ВБ) ОВС прийнято розуміти комплекс заходів, переважно негласного характеру, спрямованих на встановлення фактичних даних про спосіб учинення протидії, членів груп, причетних до вчинення, особи, проти яких вчиняється

протидія, перевірку їх вірогідності й забезпечення в подальшому можливості використання їх як доказів у кримінальному процесі.

Висновок. Процес протидії правоохоронній системі – це складний комплекс різноманітних прийомів і хитрощів злочинців, які перешкоджають ефективному попередженню, розслідуванню, судовому розгляду злочинів і відбуванню покарання за їх учинення. Їхня мета – послабити або нейтралізувати діяльність правоохоронних органів, спрямовану на боротьбу з організованою злочинністю загалом і конкретними злочинними структурами, що потрапили в поле їхньої діяльності.

Протидія спрямована на забезпечення безпеки, самозбереження, виживання та перевагу злочинних формувань у їх протистоянні з правоохоронними органами. Наявність протидії засвідчує те, що кримінальні елементи орієнтовані на тривале ведення злочинного способу життя. Вона породжує самостійні склади злочину, істотно ускладнюючи реалізацію принципу невідворотності покарання.

---

1. Великий тлумачний словник української мови / упоряд. Т. В. Ковальова. – Х.: Фоліо, 2005. – 767 с.

2. Иванов Н. Г. Понятие и формы соучастия в советском уголовном праве / Н. Г. Иванов. – Саратов: Юристь, 1991. – 176 с.

3. Гросс Г. Руководство для судебных следователей как система криминалистики / Г. Гросс. – М.; СПб.: Юристь, 1908. – 317 с.

4. Якимов И. Н. Криминалистика. Уголовная тактика / И. Н. Якимов. – М.: Изд-во НКВД РСФСР, 1929. – 412 с.

5. Наказ полиции о порядке первоначального исследования преступлений и проступков: Проект, составленный в Комиссии о губернских и уездных учреждениях в 1860 г. // Антология сыска: (в 14 т.) / відп. ред. Ю. І. Римаренко, В. І. Кушерець // Документи та матеріали з кримінального розшуку (1397–1918 рр.); упоряд. Ю. І. Римаренко та ін. – К.: Знання України, 2005. – Т. 1. – 596 с.

6. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки / А. П. Закалюк. – К.: Ін Юре, 2007. – 424 с.

7. Муравйов К. В. Деякі правові аспекти попередження ухилення злочинців від дізнання, слідства, суду та відбування покарання / К. В. Муравйов // Проблеми пенітенціарної теорії і практики: бюлетень. – К.: Київський інститут внутрішніх справ, 2001. – № 6. – С. 68–72.

8. Савонюк Р. Ю. Погляд з того берега, або що знаходиться між двома точками зору / Р. Ю. Савонюк // Вісті Кримінологічної асоціації України. – Х.: Альманах, 2004. – Вип. 1. – С. 65–67.

9. Муравьев П. А. Формы противодействия организованных преступных структур правоохранительным органам и практика их нейтрализации /

П. А. Муравьев, Н. И. Митрохин // Проблемы борьбы с организованной преступностью и коррупцией. – Тверь: Тверской филиал МИ МВД России, 1995. – С. 12–18.

10. Козаченко І. П. Концепція розвитку теорії оперативно-розшукової діяльності / І. П. Козаченко // Вісник ЛІВС при НАВС України. – Львів: Вид-во Львівського інституту внутрішніх справ, 1999. – Вип. 2 (10). – С. 153–158.

11. Основні результати діяльності органів внутрішніх справ у 2009–2010 рр.: аналітичні матеріали. – К.: МВС України, 2010. – 31 с.

12. Антонов И. П. Нейтрализация противодействия организованных преступных структур / И. П. Антонов, В. П. Кувалдин, В. И. Попов. – М.: МИ МВД России, 1998. – 48 с.

13. Климов И. П. Противодействие криминальной среды как объект и предмет наследования теории ОРД / И. П. Климов, Г. К. Синилов // Организованное противодействие раскрытию и расследованию преступлений и меры по его нейтрализации: материалы науч.-практич. конф. (г. Руза, 29–30 октября 1996 г.). – М.: ЮИ МВД России, 1997. – С. 20–27.

14. Белкин Р. С. Противодействие расследованию и пути его преодоления криминалистическими и оперативно-розыскными средствами и методами / Р. С. Белкин // Криминалистическое обеспечение деятельности криминальной милиции и органов предварительного расследования. – М.: Новый юрист, 1997. – С. 125–256.

15. Міжнародна поліцейська енциклопедія: у 10 т. / відп. ред.: В. В. Коваленко, Є. М. Моїсєєв, В. Я. Тацій, Ю. С. Шемшученко. – Т. 6: Оперативно-розшукова діяльність поліції (міліції). – К.: Атіка, 2009. – 1128 с.

16. Карагодин В. Н. Преодоление противодействия предварительному следствию / В. Н. Карагодин. – Свердловск: Свердловский юридич. ин-т, 1992. – 340 с.

17. Корнієнко М. В. Сучасні засади протидії спеціалізованих підрозділів ОВС організованій злочинності: монографія / М. В. Корнієнко. – К.: НАВСУ. – 676 с.

Гула Л. Ф. Оперативно-розыскная характеристика противодействия организованных преступных групп процессу выявления и расследования преступлений

Рассмотрены основные способы противодействия членов организованных преступных групп правоохранительным органам и мероприятия относительно ее прекращения. Осуществлено попытку выяснить наиболее распространенные формы противодействия организованных преступных групп процессу их выявления и организации расследования совершения ими преступлений, которые характеризуются специфическими приемами и методами их укрывательства, совершения насилия над представителями правоохранительных органов. Приняты во внимание организованные преступные группы, которые совершают преступления общеуголовного направления, в сфере экономики и незаконного оборота наркотических средств. Очерчены современные тенденции противодействия, которое сопровождается увеличением количества случаев применения насилия, ростом уровня жестокости в действиях преступников. Для определения преступного противодействия рассмотре-

ны выводы зарубежных и отечественных практиков и ученых, которые отмечают, что в реальной действительности это социальное явление охватывает своим влиянием не только досудебное и судебное следствие, но и более раннюю стадию, создает препятствие социальному контролю, обеспечению оперативно-розыскной функции борьбы с преступностью.

Рассмотренные методологические основы относительно перспективы развития системы оперативно-розыскной науки и теоретических основ преодоления преступного противодействия путем использования всей системы оперативно-розыскных мероприятий негласных следственных (розыскных) действий в процессе документирования.

Ключевые слова: преступная группа, правоохранительные органы, противодействие, способы противодействия, мероприятия прекращения.

Hula L. F. Operatively-search description of counteraction of the organized criminal groups to the process of exposure and investigation of crimes

The basic methods of counteraction of members of the organized criminal groups are considered to law enforcement authorities and measures in relation to her stopping. During realization of this research was given it a shot to find out most distribution of form of counteraction of the organized criminal groups to the process of their exposure and organization of investigation of feasibility by them crimes that is characterized by specific receptions and methods of their concealment, feasibility of violence, above the representatives of law enforcement authorities.

The organized criminal groups are taken into account that commit crime criminal aspiration, in the field of economics and illegal appeal of narcotic facilities. The modern tendencies of such counteraction are outlined that is accompanied by the increase of amount of cases of application of violence, height of level of cruelty in the actions of criminals.

For determination of criminal counteraction it is considered conclusions of foreign and home practical workers and scientists, that mark that in the real reality this social phenomenon embraces the influence not only pre-trial and judicial investigation but also more early stage, creates an obstacle to social control, providing of operatively-search function of fight against criminality.

Considered methodological bases in relation to the prospect of development of the system of operatively-search science and theoretical bases of overcoming of criminal counteraction by the use of all system of sealed-search measures (secret inquisitional (search) actions) in the process of documenting.

Success with the overcome counteractions in an exposure and investigation of crimes from the side of members of the organized criminal groupments depends first of all on plentitude, authenticity and exactness of initial information about it, timeliness and character of the accepted measures and many other factors, including from the personal internalss, capabilities, level of professionalism of inquisitional and operative workers that resist to the criminals.

Key words: criminal group, law enforcement authorities, counteraction, methods of counteraction, measure of stopping.

Стаття надійшла 2 червня 2015 р.